

Cítit svobodu, kterou jsem v tomto pokoji ztrácela jen samotnou svou přítomností. Až dneska mi dochází, že když se ráno ve Venice v Kalifornii díváš na oceán, hledíš na západ. Ale o geografickou přesnost a praktickou proveditelnost mého plánu mi v tu chvíli asi tolik nešlo.

Seděla jsem zamčená v pokoji, kam mě před pár hodinami vhodil těmi samými dveřmi, které se staly mým přístrojem na podporu života. Byla jsem k nim připojená jako ke kapačkám. Závisela jsem na nich, nemohla jsem se od nich hnout. Bála jsem se od nich vzdálit, protože co kdyby náhodou? Už jsem se netřásla hrůzou z něho, z tohoto večera, z bezmoci, již ve mně zanechal. Třásla jsem se zimou a vyčerpáním. Pomalu jsem si uvědomovala, že ani předtím jsem se nebála toho, co se mnou bude, ale co se stane, pokud ty dveře rozbije. Kdo je zaplatí? Jak je zaplatíme?

Dnes se těmito myšlenkovým pochodům musím smát. Nebála jsem se o svůj život, o svou budoucnost, o svoje fyzické či psychické zdraví, ale strachovala jsem se o dveře, a to ještě dlouho předtím, než na nich záležela veškerá má emocionální integrita.

Mnoho detailů z noci se začalo vytrácet už během těch hodin, které jsem strávila sezením na kousavém koberci, zírám na otevřené balkonové dveře, jimiž jsem nemohla uniknout, dívám se na odstíny šera proměňující se v tiché tmě světlíku. Dodnes si však vybavuju myšlenky, které mi běhaly hlavou. Stále cítím i jednu emoci, která je všechny spojovala, vyvolávala a zaháněla. Stud, jenž pokaždé probodne můj hrudník jako jehla namočená do tekutého dusíku. Stud, který mě zcela ovládne, protože jsem se nechala honit chodbou k našemu pokoji jako malé dítě cítící vinu a křivdu zároveň.

Stydím se, že jsem se nechala přesvědčit, abych se vetřela k partičce neznámých Evropanů, kteří seděli u stolu opodál, a to jen proto, abychom nemuseli vystřízlivět. Stydím se, že jsem za nimi šla a pokusila se je oblbnout pro pár

BYLA JSEM K NIM
PŘIPOJENÁ JAKO
KE KAPAČKÁM.

